

บทความออนไลน์

เพราะหนึ่งคือเพื่อนคนสำคัญ คู่กับ แคลร์ จิรัชยา ผู้กำกับรุ่นใหม่จาก GDH

ความสัมพันธ์ ความรัก เพื่อน ครอบครัว นี่คือนิยามที่อัดแน่นอยู่ในซีรีส์เรื่องนี้ซึ่งเกิดจากการเขียนบทและกำกับโดย แคลร์—จิรัชยา วงษ์ลูทิน ผู้กำกับและนักเขียนบทรุ่นใหม่ที่ได้มีผลงานรางวัลมากมาย และงานแต่ละชิ้นของเธอก็มีเอกลักษณ์ผ่านคำพูดและบทหนังที่เรียบง่ายแต่น่าจดจำเสมอ ไม่ว่าจะเป็น ‘เด็กสาวสองคนในสนามแบดมินตัน’ (2555) ‘วันนั้นของเดือน’ (2557) หรือ ‘Homestay’ (2561)

‘ONE YEAR 365 วัน บ้านฉันบ้านเธอ’ คือผลงานล่าสุดของเธอ และเป็นซีรีส์ใหม่จากทาง GDH ที่เล่าเรื่องราวของสองครอบครัวที่ต้องมาอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นเวลาหนึ่งปี แม้จะดูเป็นเรื่องราวครอบครัวทั่วไป แต่ซีรีส์เรื่องนี้ได้บอกเล่าความสัมพันธ์ที่หลากหลายภายใต้หลังคาเดียวกันที่พวกเขาต้องอาศัยอยู่

หนัง คือสิ่งที่แคลร์ผูกพันมาทั้งชีวิต และกลายเป็นเพื่อนคนสำคัญของเธอ The MATTER ชวนไปทำความรู้จักกับผู้กำกับหนังรุ่นใหม่ที่ยากสร้างเรื่องเล่าให้คอยอยู่เป็นเพื่อนคนดูด้วยเช่นกัน

ทำไมอยากจะเล่าเรื่องของ ‘ครอบครัว’

ตอนแรกเริ่มจากว่าผู้ใหญ่ GDH กับ ผู้ใหญ่ BNK48 เขาอยากทำโปรเจกต์ร่วมกัน โจทย์ก็คือต้องมีน้อง BNK48 มาเล่น ซึ่งตอนนั้นเราก็กังวลเหมือนกันว่า พอเป็นวัยรุ่นมาเล่น ซีรีส์วัยรุ่นมันมีเยอะแล้ว อย่าฮอร์โมนส์ หรือ Project S เลยพยายามนึกถึงอะไรที่เราอิน เราชอบแทน แล้วก็นึกถึงภาพ พี่น้องหญิงล้วน บ้านหญิงล้วน คือไม่ต้องเป็นเรื่องเพื่อนกัน เป็นเรื่องพี่น้องครอบครัวดีกว่า เพราะเราสนใจเรื่องผู้หญิงในหลากหลายวัยด้วย คำว่าบ้านหญิงล้วนก็เลยเข้ามาในหัวเรา แล้วเราก็ค่อนข้างสนิทกับแม่ด้วยส่วนหนึ่ง

เหมือนเรื่องนี้เน้นไปที่คู่รักของผู้ใหญ่สองคนที่ผ่านการแต่งงานมาแล้ว ซึ่งเป็นตัวละครที่หม่หม่กับพี่ดู ไอเดียนี้มาจากไหน

เราพยายามรีเสิร์ชคู่ที่เขาโตๆ กัน แล้ว หรือพบรักกันตอนโตแล้ว มีลูกแล้ว พบว่าส่วนใหญ่ ไม่ได้ใช้เวลาคบกันนาน เหมือนว่าเขารักกันแล้วก็อยากจะอยู่ด้วยกันเลย แล้วเหมือนตัวละครของมุก เราอยากเห็นแม่ในภาพที่ไม่ได้เป็นแม่ในอุดมคติ เป็นแม่มีความวัยรุ่น ความอยากทำอะไรก็ตามใจตัวเอง เราอยากเห็นภาพแม่แบบนี้ในซีรีส์ไทยบ้าง เลยรู้สึกว่ามันสนุกดีที่จะให้ฝ่ายหญิงลองขอแต่งงานด้วย

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

เพราะพ่อแม่อาจไม่ได้เป็นคนตามอุดมคติทุกคนด้วยซ้ำ

ใช่ เขาอาจจะไม่ใช่พ่อแม่แสนดี ตามที่เราโตมาจะชินกับค่านิยมแบบนั้น ที่แม่จะต้องทำเพื่อลูกทุกอย่าง เราารู้สึกว่าแม่ก็คนเหมือนกัน เขามีสิทธิที่จะรู้สึกอะไร ทำอะไร เหมือนคนคนหนึ่ง เท่ากับเด็กคนหนึ่งเหมือนกัน เราารู้สึกว่าเราอยากฉายภาพนี้ให้คนดูบ้าง

แล้วทำไมต้องเลือกระยะเวลา 1 ปี

แรกๆ ยังไม่มีเรื่องหนึ่งปีหรอก ตอนแรกเป็นแค่เรื่องบ้านหญิงล้วนก่อน ต่อมาเป็นเรื่องพล็อตที่คิดไว้นานแล้ว เป็นเรื่องของพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยวที่มารักกัน แล้วก็อยากอยู่ด้วยกัน เพียงแต่เขามีลูกติด แล้วพอมีลูกติดและต้องมาอยู่บ้านเดียวกัน เหมือนแบบวัยรุ่นอยู่ด้วยกัน รักกัน ก็เลยเกิดปมว่า ถ้าพ่อแม่เราแต่งงานกัน เราเหมือนเป็นพี่น้องกันแล้ว เราจะรักกันได้ไหม แต่ที่นี้พ่อแม่สองโสดมารวมกันแล้ว พี่ปิงก็เสนอโสดขึ้นมาว่า ความเป็นซีรีส์เราต้องมีเป้าหมายให้มัน เราก็เลยรู้สึกว่าการใส่เวลาหนึ่งปีเข้ามา ก็เหมาะกับพล็อตสองอันนี้พอดี

เวลาหนึ่งปีจะเปลี่ยนแปลงได้แค่ไหน

ก็เป็นระยะเวลาที่ไม่น้อยเกินไปและไม่มากเกินไป เป็นช่วงที่เหมือนเลย์โปรโมชันไปแล้วนิดนึงคือจะมีช่วงปรับตัวที่ทุกคนพยายามทำดีต่อกัน พยายามเข้าหากัน แล้วมันจะเลยช่วงนั้นไปนิดนึง ที่ทุกคนเผยความเป็นตัวเองออกมา ซึ่งเรารู้สึกว่าเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสำหรับการมาดูว่าสองบ้านจะปรับตัว จะอยู่ร่วมกันได้จริงๆ ไหม

แล้วหนึ่งปีของแคสเปอร์เปลี่ยนแปลงไปแค่ไหน

ของชีวิตเราหรือ? ปีที่แล้วยังเขียนบทอยู่เลย หนึ่งปีนี่เปลี่ยนแปลงเยอะมาก เพราะว่าเมื่อก่อนเราเขียนบทอย่างเดียว พอเรียนจบเราก็ไม่ค่อยได้ทำหนังสือ ก็มาได้เขียนบท Homestay กลายเป็นว่าเราอยู่ในพาร์ทที่อยู่กับเนื้อเรื่อง คิดและจินตนาการถึงเรื่องอย่างเดียว แต่พอก้าวมาเป็นผู้กำกับแล้ว มันเหมือนเราเพิ่งได้รู้ว่าจริงๆ มันมีอะไรมากกว่าที่คิด เหมือนตอนเราเป็นคนเขียนบทเราจะรู้สึกว่ามันต้องทำได้สิ เหมือนภาพในหัวเราจะชัด แล้วเราจะอยากได้สิ่งที่อยู่ในหัว

แต่ว่าพอมາเป็นผู้กำกับจริงๆ เรารู้มากขึ้นว่ามันจะมีเงื่อนไข มีอะไรมากมายที่มันยากเหมือนกันที่จะทำตามที่เราเขียนบทได้ เหมือนเราโตขึ้น เข้าใจวงการ เข้าใจธุรกิจ เข้าใจเกี่ยวกับการทำหนัง ทำซีรีส์มากขึ้น ก็เหมือนโตขึ้น มีความรู้มากขึ้น...มั้ง

ที่ผ่านมาเหมือนทำหน้าที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ ทำไมถึงเลือกเล่าเรื่องนี้

เพราะว่าเราเริ่มดูหนังตั้งแต่ ม.ต้น เวลาเรามีคำถามอะไรเกี่ยวกับชีวิต เรื่องความสัมพันธ์ ความรัก แล้วเราได้ดูหนังที่มันพูดเรื่องนั้น มันทำให้เราผ่านไปได้ บางทีมันเหมือนเรามีเพื่อน เราารู้สึกว่ามันดีมากๆที่เราได้เจอ ได้ดูหนังตั้งแต่เด็กๆ

เราไม่รู้ว่าตอนเด็กๆ ถ้าเราไม่ได้ดูหนัง เราอาจจะซัพพอร์ตกว่านี้ โลกแคบกว่านี้ เราารู้สึกว่า พอเรามีหนังที่มันพูดถึงชีวิตเรา มันดีมากๆ มันช่วยให้เราใช้ชีวิตต่อไปได้ เราก็เลยรู้สึกว่าจะอยากทำอย่างนั้นกับคนอื่นๆ เราอยากให้คนอื่นดูหนังเราแล้วรู้สึกว่าเขามีเพื่อน

ยกตัวอย่างได้มั้ย

มีเยอะอะ ทุกเรื่องที่คุณดูจริงๆ

เรื่องแบบไหนที่อยากเล่ามากที่สุด

มากที่สุดเหรอ? จริงๆ ก็เป็นเรื่องตัวเอง เหมือนหนังที่ผ่านมา อย่าง 'กลับบ้าน' เราก็จะนึกถึงพ่อ 'เด็กสาวสองคนในสนามแบดมินตัน' เราจะนึกถึงเพื่อน 'วันนั้นของเดือน' เราพูดถึงแฟนเก่า 'ONE YEAR' สำหรับเราคือแม่เรา

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

แล้วมันมีจุดหนึ่งตอนเราทำเรื่องนี้เสร็จ เรารู้สึกอยากทำหนังยาว แต่เราคิดไม่ออกสักทีว่าจะทำเรื่องอะไร แค่อคิด ออกว่าอยากทำเรื่องตัวเอง แต่เราไม่รู้เหมือนกันว่าความเป็นตัวเองมันคืออะไร แต่เราอยากทำมัน

แล้วจากหนังสั้นที่ทำครั้งแรก จนถึงซีรีส์เรื่องล่าสุด ค้นพบความแตกต่างอะไรบ้างในการทำงาน

จริงๆ สำหรับตัวเรา เรายังคงคิดคล้ายๆ เดิม เราทำหนังตามเซนส์ตัวเองอยู่เหมือนเดิม ไม่ได้คิดแตกต่างกันเท่าไร แต่ว่ามันอาจจะเป็นเรื่องที่ ที่แต่ก่อนทำหนังคนเดียว อยากทำไรก็ทำ แต่พอมาทำซีรีส์ก็ต้องมีทีมงาน แล้วยังเป็น เรื่องขนาดยาว ก็ต้องมองภาพรวมมากขึ้น มองการเล่าเรื่องเป็นโครงเรื่องมากขึ้น บางทีหนังสั้นมันไม่จำเป็นต้องมี โครงเรื่อง มันเหมือนเราอยากจะทำเรื่องนี้ เราอยากจะทำ แอคชั่น โหมดมันนี่ เราก็เล่าได้เลย

แต่พอเป็นซีรีส์มันมีเรื่องแบบ โครงเรื่อง การเล่าเรื่อง แล้วเป็น commercial ด้วย ทำให้เราก่อนข้างคิดถึงคนดู มากขึ้น ตอนที่ทำหนังสั้นเราไม่ได้คิดถึงคนดูเลย จะนึกถึงแต่ตัวเองว่าเราอยากทำอะไร ไม่ได้สนใจว่าคนดูจะรู้สึก หรือไม่รู้สึก ขอแค่ตัวเรารู้สึก เราก็ให้ผ่านเลย แต่ว่าพอมาทำซีรีส์ในฐานะที่ก็เป็น commercial แล้วเรารู้สึกว่าเรา พยายามคิดถึงคนดูมากขึ้น เราอยากให้คนดูเข้าใจแล้วก็รู้สึกอย่างที่เราารู้สึกจริงๆ

เรื่องไหนที่ทำมาที่คิดว่ายากที่สุด

365 อยู่แล้ว (หัวเราะ) มันยากทุกส่วนเลยอะ ต้องเขียนบทที่ยาว 10 ตอน ตอนละ 45 นาที ต้องทำงานกับคนที่ เก่งกว่าเราหมดเลย ต้องทำงานกับนักแสดงอย่างพีคู พีแหม่ม ที่อยู่ในวงการมา 20 ปี เราต้องพิสูจน์ตัวเองมากๆ เลยอะ กับงานนี้ มันเลยมีความกดดันมากกว่าทุกงานที่ผ่านมา แต่ว่าอีกแง่หนึ่งก็ค่อนข้างดีใจที่ได้ทำ เหมือนเรา ออกจากคอมฟอร์ตโซนของตัวเองได้

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

จุดตั้งต้นการคิดบทมาจากไหน

มาจากเวลาที่เรามองคิดมั่ง พอตั้งใจคิดมันจะไม่ค่อยได้ แต่เวลาที่สมมติอย่างอาบน้ำก็จะมาตลอด แบบ อู๊ อู๊ ยาก เล่าเรื่องนี้จั่ง แต่เวลานั่งคิดมันก็คิดไม่ได้ อย่างทุกวันนี้ก็อยากทำหนังยาวมาก แต่คิดไม่ออกว่าจะทำอะไร หรือบางทีเราใช้ชีวิตไปเรื่อยๆ แล้วไปเจออะไรบางอย่าง ไปเจอโมเมนต์บางอย่าง มันก็จะรู้สึกใช้ขึ้นมา บางทีเจอปุ๊บมันก็คิดอัตโนมัติเหมือนกันนะ เหมือนคิดต่อได้เลย ว่าต้องเป็นแบบนี้ แบบนั้น

คนดูเข้าไปมีส่วนต่อบทหรือสิ่งที่เราเขียนแค่นั้น

เหมือนเราเขียนบทในหลายๆ ฐานะ ตอนทำหนังสือเราเขียนในฐานะคนทำอย่างเดียว แต่พอทำซีรีส์ เราเขียนในฐานะ ‘คนทำ’ และนั่งอ่านมันในฐานะ ‘คนดู’ ด้วย บางทีคนทำจะมีความคิดแบบคนทำ เหมือนคิดเป็น machanic แบบคนเขียนบท แต่คนดูจะดูแบบใช้หัวใจ ใช้ความรู้สึกเลย ทำให้มีกระบวนการที่เราทำตัวเป็นคนดูอยู่ด้วย คือลองไม่คิดมาก ลองไม่คิดว่าอันนี้ใช้เทคนิคอะไร

หลังจากเข้ามาอยู่ในวงการซีรีส์ มองเห็นวงการนี้เป็นยังไงบ้าง

เรารู้สึกว่าธรรมชาติคนดูละครทีวี เขาไม่ได้จ้องจอกับละครอย่างเดียว เพราะเมื่อเขาใช้ชีวิตอยู่ในบ้าน เขาก็ซักผ้า กินข้าว เปิดทีวีทิ้งไว้แล้วฟังแค่เสียง มันคือธรรมชาติของคนดูละครทีวีไทยปกติ ที่เรารู้สึกว่าแง่หนึ่งก็เป็นความจำกัดของการทำคอนเทนต์ที่เราต้องคิดว่าจะทำยังไงให้คนที่กินข้าวไปด้วย ดูละครไปด้วย เขาเข้าใจและรู้สึกในสิ่งที่เราทำทั้งหมดให้ได้

แต่ในอีกแง่หนึ่งมันก็กลายเป็นกลุ่มเป้าหมายหนึ่งที่เราต้องศึกษา ซึ่งถามว่าเราอยากจะเปลี่ยนให้เขามาตั้งใจดูมากขึ้นไหม ใจหนึ่งเราก็อยากเปลี่ยนนะ เราอยากให้เขาใส่ใจในคอนเทนต์เรามากขึ้น แต่อีกใจหนึ่ง เรารู้สึกว่าเขาก็คือคนดูกลุ่มหนึ่งที่เราต้องศึกษา มันก็เลยเหมือนมีแพลตฟอร์มหลายๆ แบบสำหรับคนหลายๆ กลุ่ม เหมือนคนทำซีรีส์ต้องศึกษากลุ่มคนดูของตัวเองไปด้วย

แล้วซีรีส์ 365 วันๆ สามารถไปเป็นละครทีวีได้ไหม

ตอนแรกเราไม่มั่นใจ เรารู้สึกว่าไม่น่าได้ เพราะเรื่องนี้จะเล่าเรื่องด้วยภาพ ไม่ได้พูดตลอดเวลา แต่ว่าที่ปังซึ่งเป็นโปรดิวเซอร์ดูเรื่องแล้วเขารู้สึกว่ามันก็เหมาะกับคนดูทีวีเหมือนกัน เป็นเรื่องที่ไม่ได้ซับซ้อนมาก เป็นเรื่องครอบครัว เป็นเรื่องที่คุณคนรีเลตได้ เหมาะกับการให้ครอบครัวมานั่งดูละครพร้อมกัน

ก็เลยมองว่าจริงๆ ก็อาจจะเหมาะสม แต่ว่าจะมีความเป็นหนังมากกว่าละครปดตินิดนึง ซึ่งจริงๆ เราารู้สึกว่าเราก็อยากลองฉายทีวีเหมือนกัน อยากรู้ว่าคนดูจะรู้สึกยังไง เขาจะชอบไหม เขาจะรู้สึกเหมือนกันรีเปล่า น่าสนใจดี

เป็นคนรุ่นใหม่ในวงการ มีอุปสรรคอะไรบ้างมั๊ย

มีบ้างแหละ การทำงาน แต่เราเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์นะ หมายถึงว่า พอเราเป็นคนรุ่นใหม่ในวงการ ก็ต้องสร้างความน่าเชื่อถือ อย่างเราไปทำงาน มันก็มีกลุ่มคนที่ไม่ไว้ใจเรา เหมือนเป็นหน้าที่เราที่ต้องทำให้เขาเชื่อเราให้ได้ เพราะเราเป็นผู้กำกับ ก็เลยมีความลำบากนิดหน่อยที่เราจะต้องโน้มน้าวคนเหล่านี้ แต่ก็รู้สึกว่าเป็นความท้าทายของคนรุ่นใหม่มั้ง ที่หากจะทำงานกับคนที่แก่กว่า คุณก็ต้องพัฒนาตัวเอง

ชอบการเป็นคนเขียนบทหรือผู้กำกับมากกว่ากัน

ชอบแบบไหนมากกว่าหะอ เราารู้สึกว่าเราอยากเป็นทั้งคู่พร้อมๆ กัน เราชอบทั้งสองอย่าง ตอนเขียนบทก็แฮปปี้ เราคิดอะไรก็ได้ที่อยากให้เกิดขึ้น แล้วพอกำกับด้วยมันก็ฟินที่ได้ทำออกมา แบบที่เราเห็นหรือจับต้องได้ อย่างเวลาเขียนบทอย่างเดียว พอไปดูหนังที่เราไม่ได้กำกับ เราก็จะคิดว่า เป็นแบบนี้หะอ มันควรเป็นแบบนี้หะอ ก็จะมีโมเมนต์บ้างที่เซ็ง

แต่กลับกัน เราก็กำกับบทจากคนอื่นไม่น่าได้แน่ๆ ยังคิดว่าตัวเองทำไม่ได้ในตอนนี้ เพราะเราไม่อยากเป็นคนที่จะนำสิ่งที่เราไม่รู้จึกตีพออกไป เราไม่ใช่คนที่ถูกที่สุดที่จะทำสิ่งนั้น คนที่เขียนมาน่าจะทำได้ดีกว่าเรามั้ง หรือถ้าเราต้องทำจริงๆ เราคงต้องศึกษาหรือรีไรต์ให้มันเป็นเรื่องที่เราอินจริงๆ

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

มีครั้งหนึ่งเคยบอกว่ากลัวการเจอคนใหม่ๆ แล้วจัดการกับเรื่องนี้ยังไง

ต้องไม่คิด (หัวเราะ) เวลาเราต้องเจอคนใหม่ๆ ต้องทำงานกับทีมใหม่ๆ เราจะเครียดมาก แต่ความเครียดทำให้เราพยายามทำการบ้านมา เมื่อเขาถามอะไรเรา เราต้องตอบได้

กับอีกส่วนหนึ่งเรา เราก็พยายามทำตัวเป็นผู้รับฟังมากขึ้น เหมือนพยายามอยากได้ input จากคนใหม่ๆ เราก็จะวางโพสิชั่นตัวเองเป็นนักเรียน ก็เลยไปด้วยกันได้ดี แต่ความกลัวมีอยู่ตลอด จนถึงวันนี้ถามว่าต่อให้ทำเสร็จแล้วก็ยังเป็นอยู่ คือเราเป็น introvert อย่างแรง

พอเป็นอินโทรเวิร์ตแล้วทำงานยากขึ้นไหม

เหนื่อยหน่อยมั้ง มันเป็นธรรมชาติของเรา เพราะเราจะเหนื่อยใจ เหนื่อยกาย พลังเราจะหมด แต่ว่าเราก็โอเค เราอดทนได้

แต่ทำในวงการหนึ่งที่ต้องเจอคนใหม่ๆ ตลอด ทำไมเลือกมาทำตรงนี้

เพราะทำอย่างอื่นไม่เป็นแล้ว จริงๆ นะ เหมือนไม่เคยคิดว่าจะไปทำอย่างอื่นได้มั้ง เคยคิดอยากขายไอติม เพราะชอบกิน แต่เราก็ไม่ชอบทำธุรกิจ ก็เลยไม่คิดจะทำอย่างอื่น เราชักสื่อนี้ เพราะเราเติบโตมาเป็นคนแบบนี้ เราชอบตัวเองที่เป็นแบบนี้ก็เพราะหนึ่งเลย

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

เคยท้อกับการทำงานไหม

ช่วงปีแรกๆ ที่เรียนจบมั้ง ตอนเขียน Homestay เราเขียนอยู่สามปี เรารู้สึกว่ามันไม่ดีสักที ในขณะที่เดียวกันเพื่อนรุ่นเรา ที่เขาอยู่ในสายงานอื่น อย่างสายงานโฆษณา เขาไปได้เร็วมาก เขาเติบโตทางสายงานเขาได้เร็ว แต่เรากลับอยู่กับสิ่งๆ เดียวตั้งสามปี เหมือนเรียนมหาลัยใหม่เลย มันเป็นช่วงเวลาที่ค่อนข้างเสียศูนย์ ไม่มั่นใจในตัวเอง เหมือนทำไมไม่ได้สักที กำลังทำอะไรอยู่

แต่พอมองย้อนกลับไปจริงๆ ก็สอนอะไรเราเยอะมาก ก็เลยรู้สึกว่ามันไม่ต้องรีบขนาดนั้น คือแรกๆ จะรู้สึกที่เราต้องโตไว พอเรียนจบมา คิดตลอดว่าเราอยากประสบความสำเร็จแล้ว เห็นเพื่อนๆ ที่โตไวแล้วแบบ เมื่อไหร่จะถึงจุดที่เราประสบความสำเร็จสักที

แต่ ณ จุดนี้ก็ไม่คิดขนาดนั้นแล้ว ไม่รู้จะรีบทำไม ยังไม่ได้จะตายเร็วๆ นี้ เรา รู้สึกว่ามันไปได้เรื่อยๆ เราจะไม่คิดว่าอายุเท่านี้ต้องมีอะไร อายุเท่านี้ฉันต้องมีอะไร สำหรับเรามันไม่ແທທေຫອຣ໌ແລ້ວ เราจะใช้ชีวิตแบบที่เราอยากจะใช้ แล้วก็ไม่มีรีบ

ถ้าวันนี้สิ่งที่ແທທေຫອຣ໌สำหรับพีแคลร์คืออะไร

ปัจจุบันอะ เรื่องของวันนี้ แค่นั้น ใช้ชีวิตในวันนี้ให้ดี

ไม่ได้มองเรื่องความสำเร็จแล้ว หรือมองว่าความสำเร็จต้องมีแค่นั้น

นั่นนะดิ เราไม่รู้ว่าการประสบความสำเร็จของเรามันคืออะไร เหมือนเคยคิดว่าต้องรวย แต่ก็อยากรวยอยู่ เป็นเป้าหมาย อยากให้แม่สบาย หรือสิ่งนี้คือประสบความสำเร็จนะ?

แต่เราก็ไม่รู้ว่าประสบความสำเร็จแบบนั้นแล้วจะแฮปปี้ที่สุดไหม ก็เลยคิดว่าอาจจะไม่ต้องรีบ ค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไปก็ได้ ไม่อยากประสบความสำเร็จแล้ว แล้ววันนี้ไม่มีความสุข อยากมีความสุขในทุกๆ วันแล้วก็ค่อยๆ ไปถึงจุดนั้นให้ดีกว่าได้มั้ง ซึ่งก็ยังไม่รู้ว่าจุดนั้นคืออะไร

อาจจะเป็น...รวยแหละๆ รวย!

ที่มา <https://thematter.co/entertainment/interview-with-jirasaya-wongsutin/93984>

